

[Morten Lange.]

hvorledes Danmarks radio skulle indskrænke sin virksomhed, så vidt jeg da husker det. Den stillede et forslag om det modsatte, og der var en brav repræsentation for talrige politiske partier. Man var så nogenlunde enig om, at det var ikke en reduktion af virksomheden, der skulle være tale om. Man kunne spekulere på finansieringsformer, og man kunne spekulere på mange ting, det snakkede vi også om, men der var enstemmighed om en udvidelse af virksomheden på en lang række punkter, som man synes dette samfund har brug for.

Nu spørger man altså sig selv: hvor langt er vi så kommet, siden radiokommissionen afgav sin betænkning? Vi er kommet til, at noget af det har man tænkt på at sætte i værk og sidder nu og spekulerer på, om det ikke lige nøjagtigt er de ting, man skal lade være med at gøre for at slippe med at sætte licensen op med 9 pct. i stedet for med 13 pct. Jeg synes, det er usædvanlig bekymrende. En sådan kommission har jo så hjertelig inderligt spildt sin tid, den har diskuteret en række fornuftige planer, hvorefter de samme mennesker ikke vil komme med pengene. Det er den slags, der kan bekymre enhver. Jeg håber, den først og fremmest bekymrer kommissionens medlemmer.

Jeg tror, vi her i virkeligheden har et af disse interessante demokratiske mødesteder, hvor vi mødes med en række krav, vi er enige om, og derefter et spørgsmål om viljen til at finansiere dem. Jeg har den opfattelse, at licensopkrævningen i sin natur er en dårlig måde at skaffe finansieringen på, at den ligger som en bremse på en udvikling af et væsentligt kulturelt område, og at vi derfor skyndsomst bør foretage en aflastning, sådan at den naturlige udvikling af det kulturelle arbejde og virkemiddel, som Danmarks radio er og skal være, kan komme ud for en rimelig ekspansion og fornyelse, som kun kan opnås, hvis man stiller nogenlunde midler til rådighed for at sende mere og at sende bedre.

For man skal stadig væk huske på, at man sagtens kan lave lige så mange timers radio- og fjernsynsudsendelse i Danmark, som vi har nu, meget, meget billigere. Det er ingen kunst. Der kan købes konserves, man kan fylde ud i æteren, og jeg er næsten af den tro, at måske hr. Erhard Jakobsen

vil være tilfreds, det er da muligt. Jeg er heller ikke i tvivl om, at der var en hel del lyttere og seere, der ikke ville gøre en frygtelig masse vrøvl, men på den anden side har jeg den opfattelse, at selv om man kan sige meget og velunderbygget om konservatismen i det totale programoplæg, som Danmarks radio præsterer, så er der alligevel en udviklingsfaktor i det, som har at gøre med alsidigheden og kvaliteten, og slækker vi på alsidigheden og kvaliteten til fordel for konserves, er det muligt, man kan klare sig for en lavere licens; det er muligt, man får mindre vrøvl, men man burde ristes, for i så fald har man begået den største synd, man kan begå, nemlig den at sørge for, at udviklingen kommer til at gå den gale vej i dette land. Jeg tror, vi skal være klar over, at spørgsmålet om Danmarks radios alsidighed, om dens udvikling og mulighed for at tage nye opgaver op, er af væsentlig betydning som baggrund for den radiospredningslov, vi skal diskutere.

Jeg anser det for væsentligt, at vi kommer videre i denne sag. Jeg håber, at vi, hvad angår spørgsmålet om finansieringen, endog kan komme så vidt, at vi måske endda tog et særdeles hurtigt initiativ. For vi er ved en korsvej, hvad det angår, vi er i en alvorlig fare for, at Danmarks radios virksomhed må blive bremset i betydeligt omfang, hvis vi ikke finder frem til en finansieringsform, som i højere grad svarer til nutiden og ikke til den tid, da fjernsynet havde sin barndom og var en særtning for særlig velstillede, og da Danmarks radio havde sin barndom i det hele taget, hvor man betalte en beskedne afgift for at sidde med en krystalmottager.

Erhard Jakobsen: De 5 minutter, der er levet ikke-ordførere, gør det kun muligt for mig at tale om en ganske enkelt ting, og det er begrebet alsidighed. Det var der grund til at tale meget længe om, for er der noget, der er misbrugt af nogen, så er det begrebet alsidighed. Klar definition foreligger der ikke, det er der ikke forsøgt på. Det nærmeste, nogen er kommet det af dem, som taler med om disse ting, er vel nok generaldirektør Sølvhøjs formulering på lyttermødet, jeg hørte gengivet i radioen: „Ingen mening eller holdning må holdes ude.“

Det er meget. Så er vi nået vidt. Men så